

Hodně nám pomohla návštěva školy Svítání, říká režisérka

Rozhovor

LUKÁŠ DUBSKÝ

Mladá režisérka **Kasha Jandáčková** (na snímku *Jiřího Sejkory*) je většinou zvyklá pracovat na svých autorských projektech. Ve Východočeském divadle Pardubice (VČD) dostala příležitost nazkoušet inscenaci *Podivný případ se psem*, která sleduje neobvyklé detektivní pátrání patnáctiletého autisty Christophera.

Jak vznikla vaše spolupráce s VČD?

Dramaturgyně Anna Hlaváčková viděla moji inscenaci v divadle Disk a oslovila mě pro spolupráci na INprojektu. Tato scénická čtení jsou často zaměřena i na hledání nových spolu-

pracovníků, protože divadlo oslovuje absolventy divadelních škol. Dlouho jsme hledali text, nakonec jsme využili mou hru *Ve dne v noci*. Po půl roce se mi pak z divadla ozvali znovu, že by se mnou chtěli udělat větší inscenaci.

Bestseller *Podivný případ se psem* byla vaše volba, nebo hru vybrala pardubická dramaturgie?

Byla to moje volba. Jednalo se o jeden ze tří textů, které jsem navrhla. Na *Podivný případ se psem* v divadle hned kývlí.

Co vás na těchto divadelní adaptaci nejvíc zaujalo?

Obvykle dělám spíš autorské projekty a zaměřuji se v nich na hatefree tematiku. To znamená, že se zabývám tématy různých menšin. Věnovala jsem se třeba problematice transgenderu nebo přijímání muslimů v Evropě

a strachu z nich. Téma autismu mi do tohoto konceptu zapadlo.

Režii jste vystudovala na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU. Jak se vám pracuje v prostředí klasického či noherního divadla? Liší se nějak vaše postupy?

Herci jsou skvělí, snažili se přizpůsobit mému vedení. Asi tu nějaké rozdíly budou, jsem více zatížená na vizuální věci a pohyb, naopak méně se zaměřuji na samotný text. Ale klasické či noherní situace jsem na jevišti „nestavěla“ poprvé, vyzkoušela jsem si to třeba už ve své předchozí insce-

naci *Městečko Fake News*. Takže rozdíly tu jsou, ale nejsou nijak propastné.

Hrdinou příběhu je Christopher, který je autista. Jak jste s představitelem hlavní role Josefem Láskou hledali cestu k postavě?

Začalo to tím, že jsem mu naposlala různé knížky a filmy. Ještě o prázdninách jsme se sešli a diskutovali jsme o tom. Na první čtené zkoušce jsme pak rozebírali postavy a jejich motivace. S Pepou jsme pak měli i individuální zkoušky. Snažili jsme se hledat vnější projevy autismu. S tím nám nejvíce pomohla návštěva pardubické školy Svítání, kde jsme od asistentek dostali přednášku, která nám celý problém přiblížila zevnitř. Pepa se pak ještě scházel i s dětmi s poruchou autistického spektra.

Povedlo se vám inscenaci „vměstnat“ na Malou scénu

ve dvoře?

Byla to výzva. Myslím, že jsme si s tím ale poradili docela dobře. Na té inscenaci je zásadní zachytit Christopherův vesmír, který má uvnitř v hlavě. Třeba ve Velké Británii dělají velkolepé scénografie a staví ten vnitřní vesmír po celém prostoru jeviště. To my jsme nemohli.

Jako režisérka kladete důraz na audiovizuální složku. Byla na to Malá scéna vybavená?

Nebyla vybavená tak, jak jsme počítali, takže jsme měli sezení s ředitelem divadla Petrem Dohnalem, kde jsme mu říkali, co bychom potřebovali. Není to ale investice pouze do této jedné inscenace, vybavení divadlu zůstane, takže na to pan ředitel přistoupil. Kupovali jsme nové projekory, zvukařský pult, program na odbavování videí či světla.